

J. N. Hansen: Naar den ærede Minister har udtalt sig om, hvad Hensigten med dette Lovforslag var, saa har han derved ikke udtalt Andet, end hvad jeg meget godt vidste var den nuværende Finantsministers Hensigt; men jeg maa holde mig til, at man maa tage Lovudkastet saaledes, som det er affattet, og see til, hvad det er for en Myndighed, der gives, og da spørge, om det ikke gaaer meget videre end fornødent, for at opnaae den Hensigt, som den ærede Finantsminister udtalte, at han havde med Lovudkastet. Jeg kan ikke Andet end gjentage, at den ærede Finantsminister ikke er ganske vis paa, at han sidder paa den Plads, han nu beklæder, i disse 3 Aar, og at en anden Minister ikke er bunden til de af ham udtalte Hensigter med Loven, men kan bruge den saaledes, som dens Ordlyd giver ham Ret til. Lovudkastets § 1 gaaer ud paa, at Kolonialbudgettet for de dansk-vestindiske Besiddelser skal kunne fastsættes ved kongelig Anordning i de 3 Aar, fra 1ste April 1863 til 31te Marts 1866; der er ikke fastsat nogen som helst Begrænsning, og i § 2 hedder det, at der ligeledes ved kongelig Anordning i det fornævnte Tidsrum skal kunne foretages Forandringer i de bestaaende Bestemmelser for Skatter og Afgifter; dette er ogsaa en saa omfattende Bestemmelse som muligt. Men naar en saadan Myndighed saaledes bliver en Ret, som gives Regjeringen, naar denne Lov vedtages, da mener jeg, at man ikke kan troste sig ved, at den nuværende Finantsminister udtaler, at hans Hensigt kun er den og den, men man maa sige: Hvad er det, der gives Regjeringen Ret til, hvis denne Lov vedtages? Det var det Væsentlige, jeg havde at sige. Forvrigt synes det mig, at Erfaringen taler for, at man meget godt kan lade det gaae som hidtil, idet der ikke har været nogen Vanskelighed fra Rigsdagens Side ved at approbere det, der forelægges den; navnlig forekommer det mig, at det vilde være lidet ønskeligt at komme ind paa denne Sag af den Grund, den ærede Finantsminister udtalte, nemlig at der

vil kunne forekomme flere Tilfælde, hvor det er saare ønskeligt, at Rigsdag og Rigsraad følges ad, og at derfor den Omstændighed, at Regjeringen først har forelagt en Sag for Rigsraadet, og det er gaaet ind derpaa, skulde være en Bevæggrund til, at Rigsdagen ogsaa skulde gaae med. Jeg troer ikke, at Rigsdagen i sin Flerhed vil give sit Minde til, at en saadan Betragtning skulde faae en Slags Hævd. Rigsraadet er sammensat saa forskjeligt fra Rigsdagen, at jeg ikke troer denne kan være tjent med, at man ved Afgjørelsen af de Sager, der høre under begge Forsamlinger, siger: Rigsraadet har vedtaget det og det, og derfor er det ogsaa ønskeligt, at Rigsdagen gjør det Samme. Overhovedet synes det at være en betænkkelig Sag for en Folkerepresentation, der har en Myndighed, at fraskrive sig denne, selv om det kun er for en Tid. Der er Billie og Tendents nok paa mange Steder til at betage saadanne lovgivende Forsamlinger deres Myndighed, saa at man maa være stinsyg med Hensyn til denne Myndighed, og ikke uden den meest paatrængende Nødvendighed fraskrive sig den, selv om det, saaledes som det er sagt, kun er for en Tid.

Finantsministeren: Jeg skal kun tillade mig at bemærke, at det er min fulde Overbeviisning, at ikke alene jeg, men ingen som helst Finantsminister kunde falde paa at misbruge denne Myndighed paa den Maade, som det ærede Medlem meente. Der er saa lidt Fristelse til at gjøre det, en saa stor Usandsynlighed for, at noget Saadant skulde kunne indtræffe, at dette i Virkeligheden ikke bør kunne berede nogen væsentlig Vanskelighed. Naar det ærede Medlem talte om, at en Forsamling skulde være stinsyg med Hensyn til sin Myndighed, saa skal jeg paa ingen Maade modsigge dette; men det forekommer mig dog, at den maa kunne være det med en vis Moderation, især naar der foreligger Tilfælde, hvor man, ved ikke at lægge altfor megen Vægt paa at bevare denne sin Myndighed, kan